

yazılmış

vampir mektuplarının
11. kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

Yazılmış

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Yazılmış / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap! Vampirebooksite.com (Dönüşüm için) YAZILMIŞ'ta bir gün uyanıp vampire dönüştüğünü fark eden 16 yaşındaki Scarlet Paine, başına neler geldiğini anlamaya çalışıyor. Ebeveynlerinden ve arkadaşlarından uzaklaşan Scarlet'in güvenebileceği tek kişi, bir anda hayatının aşkı olan gizemli çocuk Sage'dir. Ancak Scarlet evinin terk edilmiş olduğunu gören Sage'i hiçbir yerde bulamayacaktır. Dünyada yapayalnız kalan, güvenebileceği kimse kalmayan Scarlet arkadaşlarını arar ve onlarla arasını düzeltmeye çalışır. Ondan Hudson Nehrinde terk edilmiş bir adaya yapacakları gezide kendilerine katılmalarını istediğinde her şey düzelmiş gibidir – ama Scarlet'in hem arkadaşlarının hem de düşmanlarının kafalarını karıştıran güçleri gözler önüne serildiğinde işler kontrolden çıkar. Hala ona ilgi duyan Blake onunla arasını düzeltmeye çalışır. Çok içtendir ve Scarlet Blake ile mi yoksa hiçbir yerde bulamadığı Sage ile mi olmak istediğine karar vermeye çalışırken iyice kafası karışır. Scarlet sonunda Sage'i bulduğunda hayatının en romantik zamanlarını geçirir, ancak buna sadece birkaç günlük ömrü kalan Sage'in trajedisinin gölgesi düşer. Bu arada dünyada onun dışındaki tek vampir olan Kyle, Scarlet'i aramak için kanlı bir maceraya atılır; Caitlin ve Caleb Aiden'a danışır ve her ikisi de farklı görevlerle harekete geçer – Caleb Kyle'ı durdurup öldürmek, Caitlin ise vampirleri iyileştirdiği ve sonsuza kadar öldürdüğü söylenen tarihi eser hakkında araştırma yapmak için ünlü Yale Üniversitesi kütüphanesine gitmek üzere yola koyulur. Zamana karşı bir yarış başlamıştır ve her şey için çok geç olabilir. Scarlet hızlı bir şekilde değişmekte ve dönüşümünü kontrol edememektedir; Sage ise her geçen an ölüme yaklaşmaktadır. Kitap aksiyon dolu, şaşırtıcı sonuna doğru ilerlerken, Scarlet hayatını sonsuza kadar değiştirecek kadar önemli bir seçim ile karşı karşıya kalacaktır. Scarlet Sage'in hayatını kurtarmak için fedakârlıkta bulunacak mıdır? Aşk için her şeyi riske atacaktır mıdır? Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle

dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız. vampirebooksite. com
(Dönüşüm için)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	11
İKİNCİ BÖLÜM	14
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	16
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	18
BEŞİNCİ BÖLÜM	20
ALTINCI BÖLÜM	23
YEDİNCİ BÖLÜM	27
Конец ознакомительного фрагмента.	29

yazılmış

(vampir mektuplarının 11. kitabı)

morgan rice
Morgan Rice

Morgan Rice, 1 numaralı çok satanlar ve USA Today çok satanlar listesinde yer alan on yedi kitaplık epik fantezi serisi FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan on iki kitaplık seri VAMPİR GÜNLÜKLERİ'nin; 1 numaralı çok satanlar listesinde yer alan iki kitaplık (devamı geliyor) kıyamet sonrası gerilim serisi KÖLE TÛCCARLARI ÜÇLEMESİ'nin ve altı kitaplık epik fantezi serisi KRALLAR VE BÛYÛCÛLER'in ve yeni destansı fantezi serisi TAHTLAR ve ZAFER'in yazarıdır. Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve 25'ten fazla dile tercüme edilmiştir.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine katılarak ücretsiz kitap ve hediyeler kazanın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice'a Övgüler

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

--Vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Rice, daha baştan sizi hikâyenin içine çekiyor, mekânın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikâyeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

--Black Lagoon Reviews (Dönüşüm için)

“Genç okuyucular için harika bir hikâye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış... Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıra dışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

--The Romance Reviews (Dönüşüm için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı...Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

--Paranormal Romance Guild (Dönüşüm için)

“Heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dopdolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar âşık olacaksınız.”

--vampirebooksite.com (Dönüşüm için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

--The Dallas Examiner (Sevilmiş için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

--The Romance Reviews (Sevilmiş için)

Morgan Rice Kitapları

ÇELİĞİN YOLU

TEK KIYMETLİ (1. Kitap)

TAHTLAR VE ZAFER

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (1. Kitap)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

KAHRAMANLIK GEÇİŞİ (4.Kitap)

GÖLGELERİN KRALLIĞI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLE TÛCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLE TÛCCARLARI (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

ARENA 3 (3.Kitap)

VAMPİR, GÛNAHKAR

ŞAFAKTAN ÖNCE (1. Kitap)

VAMPİR GÛNLÜKLERİ

DÖNÜŞÛM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

- NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKILMIŞ (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

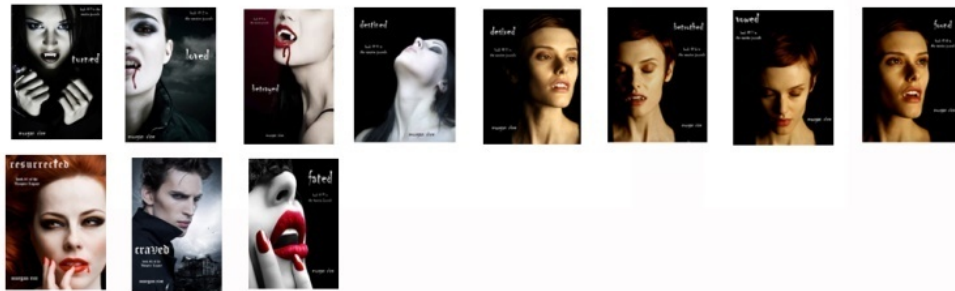
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

VAMPİR MEKTUPLARI serisini şimdi sesli kitap formatında dinleyin!
Copyright © 2014 by Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel kullanımınız için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da başkalarına dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekânlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Kapak resmi Copyright Subbotina Anna, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.
İÇİNDEKİLER

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)
[İKİNCİ BÖLÜM](#)
[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)
[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)
[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
[ALTINCI BÖLÜM](#)
[YEDİNCİ BÖLÜM](#)

SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YIRMİNCİ BÖLÜM
YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YIRMİ ALTINCI BÖLÜM
YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“İsteklerimiz öyle çatışır ki kaderimizle
Bütün kurduklarımız yıkılır gider;
Düşünceler bizim, olaylar bizim değil.”
--William Shakespeare, Hamlet

BİRİNCİ BÖLÜM

Caitlin Paine Pete's adlı barın arka odasında Caleb, Sam, Polly ve on kadar polis memuru ile birlikte olduğu yerde kalakaldı ve parçalanarak açılan pencereden polis ışıklarıyla dolu geceye baktı. Kızına ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Scarlet, hayatının aşkı, oralarda bir yerdedi, gecenin içine dalmıştı, yapayalnızdı, korkmuş gibiydi ve bunu düşünmek bile Scarlet'i çok üzüyordu. Caitlin'i Scarlet'in kayıp olduğu düşüncesinden de daha çok acı veren şey, ondan kalan son anıydı, onu pencereden atlarken son görüşüydü. Bu onun kızı değildi.

Başka bir şeydi.

Caitlin bunun düşüncesiyle ürperdi ve bu düşüncüyü kafasından atmaya çalışsa da, bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu düşünceyle uzun zamandır savaşıyor, Scarlet'in artık insan olmadığına, Scarlet'in gerçekten bir vampir olduğuna inanmamak için elinden geleni yapıyordu. Caitlin Aiden ile, papaz ile, Caleb ile ve hepsinden de çok kendisiyle mücadele ediyor, başka bir şey olabileceğini umuyordu. Ama artık içinde mücadele etme gücü kalmamıştı. Olanları başka türlü açıklayamıyordu.

Geceye bakarken Caitlin'in kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Bu sefer kendi gözleriyle görmüştü, her şey gözlerinin önünde gerçekleşmişti. Kızı dönüşüne uğramış, o adamdan beslenmiş, süper insan gücü kazanmıştı. O koca adamı sanki bir kürdan gibi duvara çarpmış—ve gecenin içine göz açıp kapayıncaya kadar o kadar büyük bir hızla atılmıştı ki, insan olma ihtimali yoktu. Ayrıca, Caitlin onu yakalama ihtimallerinin de olmadığını biliyordu. Polisin zamanını boşa harcadığını biliyordu.

Bu sefer bütün bunlara tanık olan tek kişinin kendisi olmaması açısından da farklıydı. Caitlin Caleb'in, Sam'in ve Polly'nin yüzlerindeki ifadeleri görmüştü ve gözlerindeki bakışları da fark etmişti: gözlerine şoke olmuş, doğüstü yaratıklardan korkan bir ifade yerleşmişti. Dünyada hepsinin en çok sevdiği kişi olan Scarlet artık Scarlet değildi.

Bütün bunlar Caitlin'in hayatı boyunca şahit olmayı bile düşünemeyeceği kâbusların, peri masallarının ve efsanelerin ta kendisiydi. Bu sadece Scarlet'e değil, tüm dünyaya bakış açısını değiştirmişti. Böyle bir şey nasıl var olabilirdi? Bu gezegende insandan daha üstün bir yaratık nasıl olabilirdi?

“Bayan Paine?”

Caitlin sesin geldiği yere döndüğünde elinde bir kalem ve kâğıt tutan ve ona sabırlı bir şekilde bakan bir polis memuru ile karşılaştı.

“Sorumu duydunuz mu?”

Titreyen Caitlin afallamış bir şekilde kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

Caitlin, “Üzgünüm,” diye yanıtladı boğuk bir sesle. “Duymadım.”

“Kızımızın nereye gitmiş olduğunu düşünüyorsunuz? diye sormuştum.”

Caitlin bunu düşünürken iç geçirdi. Eski Scarlet söz konusu olsaydı, bu soruya hemen yanıt verebilirdi. Bir arkadaşının evine, spor salonuna, randevuya, futbol sahasına...

Ama yeni Scarlet söz konusu olduğunda hiçbir fikri yoktu.

Sonunda, “Keşfe bilebilseydim,” diye yanıt verdi.

Başka bir memur yaklaştı.

“Gitmiş olabileceği bir arkadaşı var mı?” diye sordu. “Bir erkek arkadaşı?”

Erkek arkadaş sözünü duyunca Caitlin dönüp, barda gördüğü gizemli çocuktan herhangi bir iz olup olmadığını görmek için gözlerini etrafta dolaştırdı. Adına Sage, demişti. Çok basitti, sadece tek bir kelimeydi, sanki kendisini tanıması gerekiyormuş gibi söylemişti. Caitlin daha önce böyle birisiyle karşılaşmamış olduğunu itiraf etmeliydi. O ana kadar tanıdığı herkeste çok daha güçlüydü ve gençten ziyade bir yetişkine benziyordu. Tamamen siyah giysiler giyinmişti ve parlayan gözleri ve keskin elmacık kemikleri sanki başka bir yüzyıldan fırlayıp da gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Daha da garibi, Caitlin çocuğun barın müdavimlerine ne yaptığını hatırlıyordu. Caleb ve Sam'i kendi başlarının çaresine bakabilecek kişiler olarak tanırdı—ama bu çocuk bu ikisinin elinden bir şey gelmediği anda bütün bu adamları dövüp hızlı bir zafer kazanmıştı. Kimdi o? Neden buradaydı?

Ve neden Scarlet'i arıyordu?

Caitlin etrafına bakınıyor, ama onu göremiyordu. Sage de bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Onun Scarlet ile nasıl bir bağlantısı vardı? Anne içgüdüleri ikisinin bir şekilde birbirlerine yakın olduğunu söylüyordu. Ama o kimdi? Her şey gittikçe daha da gizemli bir hal alıyordu.

Caitlin bunu polise söylemek için kendisini hazır hissetmiyordu; bu aşırı garip bir şeydi.

Caitlin titreyen sesiyle, “Hayır,” diye yalan söyledi. “Bildiğim kadarıyla yok.”

Bir diğer polis memuru, “Başka bir çocuktan bahsetmiştin, yanında olan ve kavgaya karışan bir çocuktan?” diye sordu. “Onun adını biliyor musun?”

Caitlin kafasını iki yana salladı.

Polly öne çıkarak, “Sage,” diye cevap verdi. “Adının Sage olduğunu söyledi.”

Caitlin bilmediği bir nedenden dolayı bunu onlara söylemek istememiş; onu korumak istemişti. Ayrıca neden olduğunu bilemese de, Sage'in insan olmadığını hissediyordu -ve bunu polise söylemek için kendisini hazır hissetmiyordu; bu herkesin yine aklını kaçırdığını düşünmesine neden olacaktı.

Polis onun adını not aldı ve Caitlin şimdi ne yapacaklarını merak etti.

Polly etrafına iğrenerek bakarken ısrarcı bir şekilde, “Peki bütün bu serserilere ne olacak?” dedi. “Kavgayı başlatan bütün bu adamlara ne yapacaksınız? Onları tutuklamayacak mısınız?”

Polisler rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar.

İçlerinden birisi boğazını temizledi.

Memur, “Kızınıza saldıran adamı, Kyle'ı zaten tutukladık,” dedi. “Diğerlerine gelirsek, doğrusunu söylemek gerekirse onlar sizin aleyhinize tanıklık yapıyor—kavgayı sizin başlattığınızı söylüyorlar.”

Kafasındaki şişliği ovuşturan Caleb sinirli bir şekilde öne çıkarak, “Hayır, biz yapmadık!” dedi. “Biz kızımızı aramak için buraya geldik—ve onlar bizi durdurmaya çalıştı.”

Memur, “Söylediğim gibi,” dedi, “onlar sizin aleyhinize tanıklık yapıyor. İlk yumruğu sizin attığınızı söylüyorlar—ve doğrusunu söylemek gerekirse onlar sizden çok daha kötü görünüyor. Onları tutuklarsak sizi de tutuklamamız gerekecek.”

Caitlin öfkeyle dolup taşarken onlara bakakaldı.

“Pek, kızıma ne olacak?” diye sordu. “Onu bulmak için bir planınız var mı?”

Memur, “Hanımefendi, tüm gücümüzle onu aradığımıza sizi temin ederim,” dedi. “Ama nereye ve neden gittiğini bilmediğimiz birisini bulmamız çok zor. Bir ipucuna ihtiyacımız var.”

Başka bir memur öne çıkarak, “Kaçtığını söylediniz,” dedi. “Anlamıyoruz. Neden kaçsın ki? Siz geldiniz. O sizinle birlikteydi. Sizinle güvendeydi. O halde neden kaçtı?”

Caitlin Caleb'e ve diğerlerine baktı ve hepsi kararsız bakışlarla ona karşılık verdi.

Caitlin dürüst bir şekilde, “Bilmiyorum,” dedi.

Başka bir memur, “Peki neden onu durdurmaya çalışmadınız?” dedi. “Veya peşinden gitmediniz?”

Caitlin mantıklı bir açıklama yapmaya çalışarak, “Anlamıyorsunuz,” dedi. “Sadece kaçmadı, gözden kaybolup gitti. Sanki... sekerek uzaklaşan bir geyik gibiydi. Ne kadar uğraşsak yakalayamazdık.”

Memur kuşkulu bir şekilde diğerlerine baktı.

“Yani bana buradaki bütün yetişkin insanlar olarak... birinizin bile onu yakalamayı denemediğini mi söylüyorsunuz? O kim ki? Olimpiyat madalyalı bir atlet mi?” diye kuşkulu bir şekilde sordu.

Başka bir memur, “Bu gece içki mi içtiniz, hanımefendi?” diye sordu.

Caleb öne çıkıp, “Bakın,” diye ters ters cevap verdi, “karım bütün bunları uydurmuyor. Bunu ben de gördüm. Hepimiz gördük: kardeşim ve karısı da. Dördümüz de. Hepimiz hayal görüyor olabilir miyiz?”

Memur elini havaya kaldırdı.

“Savunmaya geçmenize gerek yok. Hepimiz aynı taraftayız. Ama olayı bizim açımızdan görmeye çalışın: bana çocuğunuzun bir geyikten daha hızlı koştuğunu söylüyorsunuz. Bu pek mantıklı gelmiyor. Belki de hepimiz kavgadan dolayı afallamıştınız. Bazen her şey olduğundan farklı görünebilir. Yani söylemek istediğim bütün bu söylenenler bizi bir yere götürmüyor.”

Memur ileri doğru birkaç adım atan ortağına sorgulayan bir bakış attı.

Memur, “Söylediğim gibi, tüm gücümüzle kızınızı arıyoruz. Her on vakanın dokuzunda kaçan çocuklar sonunda eve dönerler. Veya bir arkadaşlarının evine giderler. Dolayısıyla size tavsiyem eve gidip orada beklemeniz. Burada olan biten her şeyin kızınızın kuralların biraz dışına çıkıp bir kaçamak yaparak bir şeyler içmek istemesi, ama her şeyin kontrolden çıkmasından ibaret olduğunu düşünüyorum. Belki de barda bir çocukla tanıştı. Siz geldiğinizde de utandığı için kaçtı. Eve dönün, kızının evde sizi beklediğine iddiaya girerim,” diyerek düşüncelerini özetleyerek sözlerini tamamladı.

Caitlin kızgın bir şekilde kafasını iki yana salladı.

“Anlamıyorsunuz,” dedi. “Kızımı tanımıyorsunuz. Scarlet bara gitmez. Ve tanımadığı adamlarla konuşmaz. Acı çektiği için buraya geldi. Buraya geldi, çünkü gidecek başka yer, yoktu. Çünkü bir şeye ihtiyacı vardı. Buraya geldi çünkü dönüşüyordu. Anlamıyor musunuz? Dönüşüyordu.”

Memurlar Caitlin’e bakıp aklını kaçırmış olduğunu düşündüler, Caitlin bu bakıştan nefret ediyordu.

“Dönüşmek mi?” diye tekrar ettiler, Caitlin’e deli muamelesi yapıyorlardı.

Caitlin umutsuz bir şekilde iç geçirdi.

“Onu bulamazsanız başkalarına zarar verecek.”

Memur kaşlarını çatı.

“Zarar mı? Ne demek istiyorsunuz? Kızının başkalarına zarar mı verecek? Silahı mı var?”

Caitlin kafasını iki yana salladı. Çok kızmıştı. Boşa zaman harcıyordu, memurlar anlamıyordu.

“Silahlı değil. Hayatında kimseye zarar vermemiştir. Ama onu bulamazsanız kimse ondan kaçamaz.”

Polis memurları Caitlin’in aklını kaçırdığına kesin karar vermiş gibi birbirine baktı ve daha sonra arkalarını dönüp bitişik odaya girdiler.

Caitlin onların gidişini izledi, daha sonra dönüp yeniden kırık pencereden dışarı baktı.

Scarlet, diye düşündü. Neredesin? Lütfen bana dön, kızım. Seni seviyorum. Özür dilerim. Seni üzecek ne yaptıysam, özür dilerim. Lütfen eve dön.

Bütün bunların en garip tarafı ise, Scarlet’in gecenin ortasında yalnız başına olmasına rağmen Caitlin’in Scarlet için hiç korkmamasıydı.

Tersine, geri kalan herkes için korkuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Elleri arkasında kelepçelenmiş olan Kyle polis arabasının arka koltuğunda oturuyor, araba içindeki kafesin tellerine bakıyor ve daha önce hiç hissetmediği şeyler hissediyordu. Derinlerde bir yerde bir şeyler değişiyordu ve bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama içinin fıkır fıkır kaydığını hissediyordu. Bu ona eroin kullandığı zamanları, iğnenin derisine ilk dokunduğunda hissettiklerini hatırlıyordu. Bu yeni duygu, damarlarında dolaşan keskin bir ısıydı – ve buna inanılmaz bir güç eşlik ediyordu. Olağanüstü bir güçle dolup taşıtığını hissediyor, sanki damaları derisinden fırlayıp çıkacakmış, kanı damarlarından dışarı taşıyacakmış gibi geliyordu. Kendisini hayatında hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyor; yüzünde, alnında ve boynunun arkasında karıncalanma oluyordu. Yaşadığı bu güç patlamasını bir türlü anlamlandıramıyordu.

Ama bu Kyle'ın umurunda değildi; güç olsun da nereden gelirse gelsin diye düşünüyordu. Baştan aşağı kızla boyanmış dünyaya önüne sis perdesi inmiş gözlerle baktı ve görüşü yavaş yavaş netleşti. Kafesin ardında iki polis memuru bulunduğunu gördü.

Kulaklarındaki uğuldama sona erince onların konuşmalarını duymaya başladı, başlangıçta sesleri çok kısıktı.

Biri diğerine, “Bu herif uzun zaman içerde kalmış,” dedi.

“Yeni dışarı çıktığını duydum. Onun için çok kötü oldu bu.”

Polis gülmeye başladı ve onun bu neşeli sesi Kyle'ın kafasına bir bıçak gibi saplandı. Polis aracı otoyolda hızla ilerliyordu, ışıkları açıktı ve Kyle giderek etrafındakilerin farkına varmaya, nerede olduğunu anlamaya başlıyordu. Aynı 9 numaralı karayolundaydı, yeniden hapse, hayatının son on beş yılını geçirdiği yere doğru gidiyordu. Gece yaşadıklarını bir bir aklından geçirmeye başladı: bar... o kız... onunla işini görmek üzereyken... bir şey olmuştu. O küçük kaltak onu ısırmişti.

Olanları hatırlayınca içinden bir ürperti geçti. Onu ısırmişti.

Kyle uzanıp boynuna -boynunda acıyan iki yara izine- dokunmaya çalıştı ama yapamadı; ellerinin arkasında kelepçelendiğini fark etti.

Kyle kollarını hareket ettirdi ve hiç zorlanmadan kelepçeleri kırdığını görünce şaşırıldı. Şaşırarak bileklerini tuttu ve onlara baktı, bu kadar güçlü olduğuna kendi de şaşırıldı. Kelepçelerde mi sorun vardı? Açık kelepçelere baktı: Bunu nasıl yapmış olabilirdi?

Kyle elini boğazına götürdü, iki yaraya dokundu ve yaraları acıdı, ısırık damarlarına kadar ulaşmıştı. Oturduğu yerde sallanıp duran kelepçelere baktı ve düşündü: Vampirler gerçekten var mıydı? Bu mümkün müydü?

Kyle sırttı. Şimdi anlayacaktı.

Kyle sallanan kelepçeleri aldı ve önündeki kafese vurdu.

İki polis dönüp ona baktı, bu sefer gülmüyorlardı; yüzlerinden şoke oldukları anlaşılıyordu. Kyle'ın elleri serbestti, kelepçeler kırılmıştı ve elinde kelepçeleri sallarken sırtıyor ve kafese vurmaya devam ediyordu.

Bir memur diğerine, “Lanet olsun,” dedi. “Onu kelepçelemedin mi, Bill?”

“Kelepçeledi. Bundan eminim. Hem de sımsıkı kelepçeledim.”

Kyle, “Yeterince sıkı değildi,” diye hırıldadı.

Polislerden birisi silahına uzanırken, diğeri frene bastı.

Ama yeterince hızlı değillerdi. Kyle olağanüstü bir hızla metal kafesi bir kürdan gibi söküp attı ve ön koltuğa atıldı.

Kyle yolcu koltuğundaki polisin üzerine atladı, silahı elinden aldı ve sert bir dirsek indirip boynunu kırdı.

Diğer polis direksiyonu birden kırdı ve araba otoyolda ilerlerken Kyle uzandı, polisi kafasının arkasından yakaladı ve ona kafa attı. Bir kırılma sesi çıktı ve polisin kanı Kyle'ın üzerine sıçradı. Araba yalpalıyordu, Kyle uzanıp direksiyonu yakaladı – ama çok geç kalmıştı.

Polis arabası otoyolun karşı şeridine geçmişti ve karşıdan gelen bir arabaya çarptığında her yeri korna sesleri doldurdu.

Kyle ön camdan uçarak çıktı ve kafa üstü asfalta düştü, uzun bir süre döne döne sürüklendi, araba da yanında döne döne ilerliyordu. Kyle'a doğru gelen bir araba fren yaptı ama geç kalmıştı – ve Kyle göğsünün üzerinden geçen arabanın altında ezildiğini hissetti.

Kyle orada yatıp güçlkle nefes alırken araba büyük bir ses çıkartarak durdu ve otuzlu yaşlarda bir kadın bağıra çağıra sırt üstü yatan Kyle'ın yanına koştu.

Hızlı hızlı, “Aman Tanrım, iyi misin?” dedi. “Zamanında durmaya çalıştım. Aman Tanrım. Birini öldürdüm! Aman Tanrım!”

Kadın çılgına dönmüştü, onun üzerine eğilmiş ağlayıp sızlıyordu.

Kyle bir anda gözlerini açtı, oturdu ve kadına baktı.

Kadın şaşkın şaşkın ona bakarken ağlamayı kesti, farların ışığında gözleri ardına kadar açıktı.

Kyle sırttı, öne doğru eğildi ve giderek uzayan, güzel kesici dişlerini kadının boğazına geçirdi.

Bu hayatında tattığı en iyi histi.

Kyle onun kanını içerken kadın çığlık atıyordu, kadın kollarına yığılıp kalana kadar içmeye devam etti.

Kyle sonunda doymuş bir şekilde ayağa kalktı ve dönüp boş otoyola baktı.

Yakasını ve üzerindeki gömleği düzeltti ve ilk adımı attı. Bu şehirden alınacak bir sürü öç vardı – ve her şey Scarlet ile başlıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sage gün doğarken havada uçarak ilerliyordu, güneşin ilk ışıkları gözünden yanağına akan bir damla yaş üzerinde parladı, Sage bu gözyaşını hemen sildi. Çok yorulmuştu, bütün gece uçup Scarlet'i aramaktan gözleri bulanıklaşmıştı. Gece boyunca birkaç defa onu bulduğunu sanmış, aşağı inip baktığında bunun tanımadığı bir kız olduğunu görmüş, kız onun gökyüzünden böyle indiğini görüp şaşırmış, sonra yeniden havalanmıştı.

Scarlet'i hiçbir yerde bulamıyordu ve Sage bunu bir türlü anlayamıyordu. Aralarındaki bağ çok güçlüydü, onun nerede olduğunu hissedebileceğinden, onun kendisini yönlendireceğinden emindi. Ne olduğunu anlamamıştı. Yoksa ölmüş müydü?

Sage sadece Scarlet'in çok yoğun bir duygusal dönemden geçtiğini, sezgilerinin bundan dolayı kapalı durumda olduğunu ve bundan dolayı da nerede olduğunu tespit edemediğini umuyordu veya belki de tıpkı diğer tüm vampirlerin insanlardan ilk defa beslendikten sonra yaptığı gibi derin bir uykuya dalmış da olabilirdi. Bazıları için bunun ölümcül bir şey olabileceğini biliyordu ve onun kim bilir nerelerde tek başına olması fikri onu çok üzüyordu. Acaba uyanacak mıydı?

Sage alçaktan, kimsenin fark edemeyeceği kadar hızlı uçuyor, onunla birlikte gittiği, tanıdığı yerleri geçiyordu – okul, evleri, aklına gelebilecek diğer her yer – üstün görüş yeteneğine sahip gözleriyle tüm ağaçları ve sokakları tarayarak onu arıyordu.

Saatler geçtikten ve güneş yükseldikten sonra Sage sonunda onu aramakla bir sonuca varamayacağını anlamıştı. O ortaya çıkana veya onu nerede olduğunu anlayana kadar beklemeliydi.

Sage hiç olmadığı kadar yorulmuştu. Yaşam gücünün yavaş yavaş azalmaya başladığını hissediyordu. Ölümüne kadar sadece birkaç günü aldığını biliyordu ve göğsünde, kollarında ve omuzlarında bir ağrı daha duyduğunda, içte içe ölmek üzere olduğunu hissetti. Çok yakında yeryüzünü ter edecekti-ve bu gerçeğe alışmıştı. Sadece son günlerini Scarlet ile geçirmek istiyordu.

Aramadığı yer kalmayan Sage ailesinin Hudson nehri kenarındaki büyük malikânesi üzerinde daireler çizerek uçmaya başladı. Bir kartal gibi daireler çizerken düşündü: onları son bir kez daha görmeli miydi? Bununla neyi amaçlayabileceğini bilemedi. Şu anda hepsi Scarlet'i onlara getirmediği için ondan nefret ediyorlardı ve itiraf etmek gerekirse kendisi de onlardan nefret ediyordu. En son orayı terk ettiğinde kız kardeşi onun kollarında ölmüştü ve Lore Scarlet'i öldürmek üzere evden çıkmıştı. Onlarla yeniden yüz yüze gelmek istemiyordu.

Ve şu anda gidebileceği hiçbir yer yoktu.

O şekilde uçarken Sage bir çarpma sesi duydu ve aşağı doğru baktığında kuzenlerinden birkaçının elinde tuttıkları birtakım tahtalarla pencerelere vurduklarını gördü. Eski malikânelerinin tüm pencerelerini tek tek tahta çakarak kapatıyorlardı ve Sage onlarca kuzeninini uçuşa geçtiğini gördü. Bütün bunlar ona ilginç gelmişti. Bir şeyler odluğu kesindi.

Sage'in bunu mutlaka öğrenmesi gerekiyordu. Bir tarafı nereye gittiklerini, ailesine ne olacağını öğrenmek istiyordu-ve diğer ve daha güçlü olan tarafı ise Scarlet'in nerede olduğunu hakkında bir fikirleri olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Belki içlerinden birisi onu görmüş veya bir şeyler duymuş olabilirdi. Belki de onu Lore esir almıştı. Bunu bilmeliydi, tek çıkış yolu buydu.

Sage ailesinin malikânesine doğru dalışa geçti, mermer kaplı avluya, büyük antik Fransız stili kapılara giden arka girişin büyük merdivenleri önünde yere indi.

Kapıya yaklaştığında kapılar aniden açıldı ve annesiyle babasının ona doğru yürüdüklerini ve ona sert, onaylamayan bakışlarla baktıklarını gördü.

Annesi sanki istemediği bir ziyaretçi gelmiş gibi, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Babası, “Bizi bir kere öldürdün,” dedi. “Sen olmasaydın ırkımız yaşamaya devam edebilirdi. Bizi bir kez daha öldürmeye mi geldin?”

Sage kaşlarını çattı; anne ve babasının bu sözlerinden bıkmıştı.

Sage, “Nereye gidiyorsunuz böyle?” diye sordu.

Babası, “Sence nereye olabilir?” diye tersledi. “Bin yıldır ilk defa Büyük Konseyi toplantıya çağırıldılar.”

Sage şoke olmuş bakışlarla karşılık verdi.

“Boldt Kalesi mi?” diye sordu. “Bin Adalara mı gidiyorsunuz?”

Anne ve babası kaşlarını çatarak karşılık verdiler.

Annesi, “Sana ne?” diye cevap verdi.

Sage duyduklarına inanamıyordu. Büyük Konsey neredeyse tarihin başlangıcından bu yana hiç toplanmamıştı ve türlerinin tamamının bir yerde toplanması iyiye işaret değildi.

“Ama neden?” diye sordu. “Hepimiz öleceksek niye toplanıyoruz ki?”

Babası öne çıktı ve parmağını kaldırıp Sage’in göğsüne bastırırken gülümsedi.

“Biz senin gibi değiliz,” diye homurdandı. “Biz savaşmadan pes etmeyeceğiz. Bizimkisi gelmiş geçmiş en büyük ordu olacak, ilk defa hepimiz tek bir yerde olacağız. İnsanoğlu bunun bedelini ödeyecek. Öcümüzü alacağız.”

Sage, “Ne öcü?” diye sordu. “İnsanoğlu size hiçbir şey yapmadı. Masum insanlara neden zarar vereceksiniz ki?”

Babası gülümseyerek yanıt verdi.

“Bu kadar aptal olma,” dedi. “Bunu neden yapmayı ki? Kaybedecek neyiz kaldı? Bize ne yapacaklar, öldürecekler mi?”

Babası güldü ve annesi de ona katıldı, ikisi kol kola girip onun yanından geçip gittiler, giderken de onun omzuna çarptılar ve uçmaya hazırlandılar.

Sage arkalarından bağırdı: “Bir zamanlar asil olduğunuzu hatırlıyorum,” dedi. “Ama şimdi, hiçbir şeysiniz. Hiçbir şeyden bile betersiniz. Sizi çaresizlik mi bu hale getirdi?”

İkisi dönüp yüzlerini ekşittiler.

“Sage, senin sorunun bizden birisi olmana rağmen ırkımızı bir türlü anlamaman. Her zaman tüm istediğimiz yok etmek olmuştur. Sadece sen, bir tek sen farklısın.”

Annesi, “Sen her zaman bir türlü anlayamadığımız çocuğumuz oldun,” dedi. “Ve bizi her zaman hayal kırıklığına uğrattın.”

Sage bir acının vücudunu boydan boya kestiğini duyumsadı ve kendisini cevap veremeyecek kadar zayıf hissetti.

Dönüp oradan ayrılmaya hazırlanırken, güçlükle nefes alan Sage bütün gücünü toplayıp bağırdı: “Scarlet! O nerede? Lütfen söyleyin!”

Annesi döndü ve gülümsedi.

“Ah, onu sakın merak etme,” dedi. “Lore onu bulup hepimizi kurtaracak. Veya bunu yapaya çalışırken ölecek. Ve yaşamaya devam edersek sakın hayatımızda senin için bir yer olacağını düşünme.”

Sage’in yüzü kıpkırmızı oldu.

“Sizden nefret ediyorum!” diye bağırdı. “İkinizden de nefret ediyorum!”

Anne ve babası gülümseyerek döndü, mermer tırazanların üzerine çıkıp gökyüzünde süzölmeye başladılar.

Sage orada durup onların gidişini, gökyüzünde kayboluşlarını izledi, kuzenleri de onlara katılıyordu. Orada, pencereleri tahtalarla kapatılmış eski malikânelerinin önünde tek başına kalakalmıştı ve burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Ailesi ondan nefret ediyordu – ve o da onlardan nefret ediyordu.

Lore. Sage onu düşünürken içinde yeni bir güç uyandı. Onun Scarlet’i bulmasına izin vermezdi. Hissettiği tüm acıya rağmen tüm gücünü son bir kez daha toplaması gerekiyordu. Scarlet’i bulmak zorundaydı.

Ya da bulmaya çalışırken ölecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin kamyonetlerinin yolcu koltuğunda yorgun ve kalbi kırık bir şekilde otururken, Caleb saatlerdir 9 numaralı otoyolda çılgın gibi bir ileri bir geri gidip sokaklara göz atıyordu. Şafak söküyordu ve Caitlin ön camdan garip bir görüntüdeki gökyüzüne bakıyordu. Havanın bu kadar hızlı aydınlandığına inanamıyordu. Bütün geceyi arabada geçirmişlerdi, ikisi önde, Sam ile Polly arkadaydılar ve gözleriyle yol kenarlarını tarıyor, her yerde Scarlet'i arıyorlardı. Bir keresinde aniden fren yapıp durmuşlar ve Caitlin onu gördüğünü sanmıştı – ama bunun bir korkuluk olduğunu görmüştü.

Caitlin bir an için gözlerini kapadı, göz kapakları çok ağırlaşmış ve gözleri şişmişti; gözlerini kapamasına rağmen tıpkı bütün gece olduğu gibi arabaların ışığını, yanlarından geçip giden farlarını ve akan trafiği görebiliyordu. Ağlayacakmış gibi hissetti.

Caitlin içinde büyük bir boşluk hissediyordu, Scarlet'e yeteri kadar destek olamadığı için kötü bir anne olduğunu düşünüyordu – ona inanmadığı, onu anlamadığı, ihtiyacı olduğu her zaman onun yanında olmadığı için. Caitlin bir şekilde bütün bunlardan kendisini sorumlu tutuyordu. Ve kızını bir daha göremeyecek olma düşüncesi onu çıldırtıyordu.

Caitlin ağlamaya başladı ve gözlerini açıp hemen gözlerini sildi. Caitlin uzanıp elini tuttu, ama Caitlin onu istemedi. Cama dönüp dışarı baktı; biraz kendi kendine, yalnız kalmak – hatta ölmek istiyordu. Küçük kıızı olmadığına hayatında yaşamaya değer hiçbir şey yoktu.

Caitlin omzunda yatıştırıcı bir elin varlığını hissetti. Dönünce Sam'in ona doğru eğildiğini gördü.

"Bütün gece arabadaydık," dedi. "Hiçbir yerde ondan en ufak bir iz yok. 9 numaralı otoyolun her yerine baktık. Polisler de burada ve bir sürü arabaları var. Hepimiz çok yorulduk ve onun nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Evde bizi bekliyor bile olabilir."

Polly, "Katılıyorum," dedi. "Bence eve gidelim. Biraz dinlenmemiz gerek."

Birden acı bir korna sesi geldi ve Caitlin kafasını kaldırıp baktığında ters yönde olduklarını ve bir kamyonun üstlerine doğru geldiğini gördü.

Caitlin, "CALEB!" diye bağırdı.

Caleb bir anda direksiyonu kırdı ve son anda kendi şeritlerine girdi, kamyon bir karış kadar yanlarından geçip gitti.

Caitlin ona baktı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve yorgun Caleb de kıpkırmızı gözlerle ona baktı.

Caitlin, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Üzgünüm," dedi. "Uyuyakaldım."

Polly, "Bunun hiçbir faydası yok," dedi. "Dinlenmemiz gerek. Eve dönmeliyiz. Hepimiz çok yorulduk."

Caitlin düşündü ve sonunda uzun bir aradan sonra kafasını salladı.

"Pekâlâ. Bizi eve götür."

*

Caitlin güneş yükselirken koltuğunda oturmuş, içinde Scarlet'in fotoğraflarının bulunduğu albümü karıştırıyordu. Onunla, Scarlet'in farklı yaşlarıyla ilgili bütün anıları gözünün önüne geliyordu. Caitlin parmaklarını bu fotoğraflar üzerinde gezdiriyor ve Scarlet'in şu anda yanında olmasını her şeyden çok istiyordu. Bunun için her şeyi verirdi, hatta kendi kalbini ve canını bile.

Caitlin kütüphaneden aldığı kitaptan çıkartıp sakladığı yırtık sayfaya baktı, Caitlin zamanında dönmüş olsaydı Scarlet'i kurtaracak olan, onun bir vampire dönüşmesine engel olacak olan o eski ritüelin yazılı olduğu sayfaya. Caitlin bu sayfayı yırtıp küçük parçalara ayırdı ve yere attı. Sayfalar birtakım sesler çıkartıp Caitlin'in yanına kıvrılan köpeği Ruth'un dört bir yanına dağıldı.

Bir zamanlar Caitlin için çok anlamlı olan o sayfa, o ritüel artık faydasızdı. Scarlet artık insandan beslenmişti bile ve hiçbir ritüel onu kurtaramazdı.

Onunla aynı odada olan Caleb, Sam ve Polly'nin her birisi kendi dünyalarına gömülmüşleri bir koltuğa veya sandalyeye kendisini atmış, uyuyor veya yarı uykulu bir halde duruyorlardı. Hepsi sesiz bir şekilde duruyor, Scarlet'in bir anda içeri girmesini bekliyordu – ve hepsi bunun asla gerçekleşmeyeceğinden korkuyorlardı.

Bir anda telefon çaldı. Caitlin yerinden sıçrayıp titreyen elleriyle telefonu açtı. Telefonu ahizesini birkaç defa elinden düşürdü ve sonunda tutup kulağına götürmeyi başardı.

“Alo, alo, alo?” dedi. “Scarlet, sen misin? Scarlet!?”

Bir erkek sesi, “Hanımefendi, ben Memur Stinton,” dedi.

Arayanın Scarlet olmadığını anlayınca Caitlin hayal kırıklığına uğradı.

“Henüz kızınızdaki herhangi bir ize rastlamadığımızı bildirmek için aradım.”

Caitlin'in morali iyice bozuldu. Telefona umutsuz bir şekilde iyice sarıldı.

“Yeterince çaba göstermiyorsunuz,” diye çıkıştı.

“Elimizden geleni yapıyoruz hanımefendi-“

Caitlin memurun sözlerini tamamlamasını beklemedi. Ahizeyi çarparak kapadı ve daha sonra 80'lerden kalma koca telefonu aldı, kablosunu duvardan kopardı, başını üzerine kaldırdı ve yere çaldı.

Caleb, Sam ve Polly uykularından sıçrayarak uyandı ve aklını kaçırmış gibi Caitlin'e baktı.

Caitlin yere, telefona baktı ve belki de gerçekten aklını kaçırmış olabileceğini düşündü.

Caitlin hızla odadan çıktı, kapıyı açıp geniş verandalarına çıktı ve yalnız başına sallanan sandalyeye oturdu. Şafak vakti hava soğuktaki ama bunu umursamıyordu. Dünyada olan biten hiçbir şeye karşı ilgisizdi.

Kollarını göğsünde sıkı sıkıya kenetledi ve Kasım ayının serin havasında sallandı durdu. Yeni günün ışıklarında önünde uzanıp giden boş sokağa baktı, görünürlerde tek bir kişi, tek bir araba yoktu, evler hala karanlıktı. Her şey hareketsizdi. Şehir dışında sessiz, sakin bir sokaktı, olmaması gereken yerde bulunan tek bir yaprak bile yoktu, her şey tertemiz ve olması gerektiği gibiydi. Olağanüstü normaldi.

Ama Caitlin hiçbir şeyin normal olmadığını biliyordu. Birden yıllardır sevdiği bu yerden nefret etti. Sessizlikten, her şeyin hareketsiz olmasından, düzenden nefret etti. Kaos için, bu hareketsizliğin bozulması için, biraz ses, biraz heyecan ve kızının ortaya çıkması için her şeyi feda ederdi.

Bir yandan ağlarken gözlerini kapayıp, Scarlet, diye dua etti, bana dön bebeğim. Lütfen bana geri dön.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet havada süzülüp gittiğini hissediyordu, kulaklarında milyonlarca kanat sesi duyarken, giderek daha da yükseldiğini duyumsuyordu. Etrafına bakındığında dört bir yanının bir yarasa sürüsüyle, milyonlarca yarasa ile kaplandığını, bunların gömleğinden onu tuttuklarını ve onu havada taşıdıklarını gördü.

Scarlet bulutların arasından, hayatında gördüğü en güzel şafak sökme manzarasının içinden ilerliyordu, bulutlar dört bir yana dağılmıştı ve açılıyorlardı, baştan sona turuncu gökyüzü adeta ateş içindeydi. Scarlet ne olduğunu anlayamıyordu, ama bir şekilde korkmuyordu. Yarasalar dört bir yanında çılgın atıp kanat çırparken, onu çevreleyip sanki onlardan biriymişçesine onu taşırlarken, kendisini bir yere götürdüklerini biliyordu.

Scarlet ne olduğunu anlayamadan, yarasalar onu hayatında gördüğü en büyük kalenin önünde nazik bir şekilde yere bıraktılar. Kalenin çok eski taş duvarları vardı ve Scarlet devasa kemerli bir kapıyı önünde duruyordu. Yarasalar uçarak kayboldu ve kanat sesleri duyulmaz hale geldi.

Scarlet kapının önünde durdu ve kapı yavaş yavaş açıldı. İçeriden bal renginde bir ışık geldi ve Scarlet içeri girme isteğine karşı koyamadı.

Scarlet kapının eşiğinden içeri adımını attı, ışığın içinden geçti ve hayatında gördüğü en büyük odaya girdi. İçeride tamamı siyahlar içerisinde, yüzleri ona dönük ve kıpırtısız bir şekilde sıralanmış duran bir vampir ordusu vardı. Scarlet bunların üzerinde bir süre dolaştı, sanki liderleriymiş gibi onlara tepeden bakıyordu.

Hepsi aynı anda avuçlarını yukarıya kaldırıp göğüslerine vurdular.

Hep birden, çok yüksek sesle, “Bir ulusun doğmasını sağladın,” dediler, sesleri duvarlardan yankılandı. “Bir ulusun doğmasını sağladın!”

Vampirler coşkulu bir şekilde haykırdı ve Scarlet bu coşkuyu memnuniyetle kabul etti, sonunda ait olduğu topluluğu bulduğunu hissediyordu.

Scarlet kırılan cam sesini duyduğunda gözlerini hemen açtı. Kendisini betonun üzerinde yüz üstü yatarken gördü, yanakları soğuk ve nemli zeminin üzerine bastırılmışı. Etrafında karıncaların dolaştığını gördü ve avuç içlerini beton zemine koydu, doğruldu ve karıncaları süpürdü.

Scarlet üşümüştü ve ağrı içerisindeydi, rahatsız bir vaziyette uyumuş olduğundan boynu ve sırtı tutulmuştu. Daha da önemlisi, kafası karışmış, kontrolünü kaybetmişti ve çevresini tanımıyordu. Küçük bir köprünün altındaydı ve şafak sökerken bu köprünün altındaki beton yokuşun üzerinde uzanıyordu. Her yer idrar ve bira kokuyordu ve Scarlet yere baktığında tüm betonun grafiti ile kaplı olduğunu, boş bira tenekelerinin, atılmış, kullanılmış iğnelerin bulunduğunu gördü. Kötü bir yerde olduğunun farkına vardı. Gözlerini kırıştırarak etrafa bakındı; nerede olduğu veya buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha sonra kırılan cam sesi yeniden geldi ve bunu ayak sesleri takip etti; Scarlet hemen döndü, tüm duyuları sonuna kadar açtı.

Birkaç metre ileride eski püskü giysiler içerisinde dört tane serseri vardı, sarhoşlardı veya uyuşturucunun etkisindeymiş gibi görünüyorlardı – veya sadece olay çıkartmak için gelmişlerdi. Kirli sakallı ve kendisinden yaşlı adamlar ona bir oyuncakmış gibi, yüzlerinde çapkın bir gülümsemeyle bakıyor, çürük sarı dişleri görülüyordu. Ama Scarlet onların güçlü olduklarını anlayabiliyordu, hem uzunlardı hem de omuzları genişti ve yürüme tarzlarından - birisi bir bira şişesini köprünün altına çarpıp parçaladı ve yere attı- pek iyi niyetleri olmadığı anlaşılıyordu.

Scarlet buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Burası kendi isteğiyle kesinlikle gelmeyeceği bir yerdi. Onu buraya başkası mı getirmişti? İlk düşüncesi belki de tecavüze uğramış olabileceği oldu; ama baktığında tamamen giyinik olduğunu gördü ve bunun doğru olmadığını anladı. Başından geçenleri düşündü ve bir gece öncesini hatırlamaya çalıştı.

Ama zihninde tek bulabildiği şey acı verici bir bulanıklıktı. Scarlet küçük detaylar hatırlıyordu: 9 numaralı otoyolun yanındaki bir bar... bir kavga... Ama her şey çok bulanıktı. Tüm ayrıntıları hatırlayamıyordu.

Yaklaşan serserilerden birisi “Bizim köprümüzün altında olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi. Scarlet telaşla elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve ayağa kalktı, onların karşısına dikildi; içi titriyordu, ama korkmuş olduğunun anlaşılmasını istemiyordu.

Bir diğeri, “Buraya ücretini ödmeden kimse gelemmez,” dedi.

“Üzgünüm,” dedi. “Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.”

Bir başkası, derin, kısım bir sesle “Bu senin hatan,” dedi ona gülümseyerek.

Scarlet, sert görünmeye çalışsa da titreyen sesiyle, “Lütfen,” dedi ve geri adım attı, “Sorun çıkartmak istemiyorum. Burayı şimdi terk edeceğim. Üzgünüm.”

Scarlet oradan gitmek üzere döndü, kalbi çarpıyordu; tam o sırada birisinin koştuğunu duydu ve daha sonra boğazına bir kolun sarıldığını, boğazına doğru bir bıçak tuttuğunu hissetti, bira kokan iğrenç nefesi doğrudan yüzüne geliyordu.

“Hayır gitmiyorsun, tatlım,” dedi. “Daha tanışmadık bile.”

Scarlet kurtulmaya çalıştı ama adam onun için fazla güçlüydü, adam yüzünü onun yüzüne sürerken kirli sakalı Scarlet’in yanağını acıtırıyordu.

Kısa bir süre sonra diğer üçü de geldi ve Scarlet başarısız bir şekilde kurtulmaya çalışırken bir çığlık attı ve adamların iğrenç ellerini karnından aşağı doğru ilerlediklerini hissetti. İçlerinden birisi kemerine kadar ulaşmıştı.

Scarlet eğilip bükülüyor, kaçmaya çalışıyordu – ama çok güçlüydüler. İçlerinden birisi eğildi, kemerini çıkartıp attı ve Scarlet kemerin betonda çıkarttığı sesi duydu.

Scarlet kıvrılırken, “Lütfen beni bırakın!” diye bağırdı.

Dördüncü serseri eğildi ve Scarlet’in pantolonunu belinden yakalayıp onu çekip çıkartmaya başladı. Scarlet bir şeyler yapmazsa kısa bir süre sonra başına kötü şeyler geleceğini anladı.

İçinden bir şeyler kıpırdandı. Bunun en olduğunu bilmiyordu, ama bu onun aklını başından aldı, içinde bir enerji akıyor, ayaklarından bacaklarına, oradan da gövdesine yayılıyordu. Bu keskin bir sıcak gibiydi ve bunu omuzlarında, kollarında ve parmak uçlarına kadar her yerde hissediyordu. Yüzü kıpkırmızı oldu, tüm vücudundaki kıllar diken diken oldu ve içinde bir ateşin yandığını hissetti. İçinde ne olduğunu anlayamadığı bir güç hissetti, kendisini bütün bu adamlardan, hatta tüm evrenden daha güçlü hissetti.

Daha sonra bir şey daha hissetti: İlkel bir öfke. Bu yeni bir duyguydu. Artık kaçma arzusu duymuyor-bunun yerine burada kalıp bu adamlara yaptıklarını ödetmek istiyordu. Onları paramparça etmek istiyordu.

Ve sonunda bir şey daha hissetti: Açlık. Beslenmeye ihtiyaç duymasına neden olacak derin, dayanılmaz bir açlık.

Scarlet kendisini geriye doğru verdi ve hırladı, bu ses kendisini bile korkutmuştu; geriye doğru eğilip pantolonuna asılan adamı tekmelerken ağzının iki yanındaki kesici dişler uzamıştı. Tekme o kadar güçlüydü ki, adam havada on metre kadar uçtu ve beton duvara çarpıp durdu. Yere düştüğünde bilinçsizdi.

Diğerleri onu bırakıp geri çekildiler, ağızları şaşkınlık ve korkudan ağzına kadar açılmış, gözlerini Scarlet’e dikmişlerdi. Çok büyük bir hata yaptıklarını anlamış gibi görünüyorlardı.

Onlar herhangi bir şey yapmadan Scarlet etrafında döndü ve onu tutan adama bir dirsek attı, çenesine öyle sert bir darbe indirdi ki, adam kendi etrafında iki kere dönüp bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

Scarlet hırlayarak döndü ve avının peşindeki bir canavar gibi diğer ikisinin karşısına dikildi. İki serseri gözleri korkuyla ardına kadar açılmış bir şekilde orada kalakaldı ve Scarlet bir ses duyup da baktığında bunlardan birisinin altına işediğini gördü.

Scarlet eğildi, yerden kemeri aldı ve ileri doğru rastgele yürüdü.

Adamlar korlu içerisinde düşe kalka geriye gittiler.

Adam, “Hayır!” diye bağırdı. “Lütfen! Bizi yanlış anladın!”

Scarlet ileri atıldı ve kemeri adamın boğazının etrafına doladı. Daha sonra onu tek eliyle kaldırdı, ayaklarını yerden kesti; adam zorlukla nefes alıyor, kemeri tutuyordu. Scarlet sonunda hareket etmeyi kesinceye kadar onu baş hizasından yukarıda o şekilde tuttu; ölmüştü.

Scarlet dönüp ağlayan ve kaçamayacak kadar korkan son serserinin karşısına çıktı. Dişleri uzamıştı, Scarlet ileriye doğru birkaç adım atıp dişlerini adamın boğazına geçirdi. Adam Scarlet’in kollarında titredi ve daha sonra kan deryası içerisinde hareketsiz kaldı.

Scarlet uzaktan bir ses duydu ve dönüp baktığında ilk serserinin inleyerek yavaşça ayağa kalktığını gördü. Adam ona baktı, gözleri korkuyla açılmıştı ve daha sonra elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek kaçmaya çalıştı.

Ağlayarak, “Lütfen bana zarar verme,” diye inledi. “Bunu yapmak istememiştim. Kim olduğunu bilmiyorum ama beni yanlış anladın.”

Karanlık, insanlık dışı bir sesle, “Kesin öyledir,” dedi. “Tıpkı senin de şimdi yapacaklarımı yanlış anlayacağın gibi.”

Scarlet onu gömleğinin arkasından tuttu, çevirdi ve tüm gücüyle havaya fırlattı.

Adam bir roket gibi yukarı gitti, köprüünün altına çarptı ve kafası ve omuzları betonu yarıp köprüünün üst tarafına doğru çıktı, köprüden çıkan molozların düşme sesi her yerden duyuldu. Adam orada o şekilde asılı kaldı, ayakları köprüden aşağı sallanıyordu.

Scarlet tek bir sıçrayışla köprüünün üstüne çıktı ve vücudunun üst kısmı betonun içinde kalmış olan adamı gördü, kafası ve omuzları görünüyor, ancak hareket edemiyor, acı acı feryat ediyordu. Kurtulmak için kıvranıp duruyordu.

Ama kurtulamıyordu. Köprüden geçecek tüm araçlar için açık bir hedef oluşturuyordu.

Adam,” Beni buradan çıkar!” diye yalvardı.

Scarlet gülümsedi.

“Belki bir dahaki sefere,” dedi. “Trafığın keyfini çıkart.”

Scarlet döndü ve sıçrayarak havada süzölmeye başladı, yukarılara doğru çıktıkça adamın bağıışları giderek daha uzaktan gelmeye başladı; Scarlet buradan uzaklaşırken nereye gittiğini bilmiyordu ve bu umurunda bile değildi. Kafasında tek bir kişi vardı: Sage. Sage’in yüzü, biçimli çenesi ve dudakları, anlamlı bakışlarıyla her an aklındaydı. Sage’in kendisi için beslediği sevgiyi hissedebiliyordu. Ve o da aynı duyguları onun için besliyordu.

Bu dünyada evinin neresi olduğunu artık bilmiyordu, ama Sage ile birlikte olmadıktan sonra umurunda da değildi.

Sage, diye düşündü. Beni bekle. Sana geliyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Maria arkadaşlarıyla birlikte balkabağı tarlasında oturuyor, bütün arkadaşlarını kıskanıyor ve hayatından nefret ediyordu. Onun dışında herkesin bir erkek arkadaşı vardı. Ve doğru dürüst bir arkadaş grubu olmayanlar bile birileriyle birlikteydi.

Maria birkaç balkabağının üzerine oturdu, Becca ve Jasmine de yanındaydı ve artık nerede bulunmak istediğini gerçekten bilemiyordu. Maria'nın eskiden oldukça iyi bir arkadaş grubu vardı, dördü birbirlerinden asla ayrılmayacak gibiydiler, o, Becca, Jasmine ve tabii ki en iyi arkadaşı Scarlet. Birbirlerinden ayrılmaları mümkün değildi. İçlerinden birisinin bir erkek arkadaşı olursa, diğerleri ona her konuda yardım ederdi. O ve Scarlet asla kavga etmemek, aynı üniversiteye gitmek, birbirlerinin düşünlüklerinde nedimelik yapmak ve her zaman birbirinin yakınında yaşamak için yemin etmişlerdi.

Maria arkadaşlarından, Scarlet'ten ve her şeyden çok emindi.

Sonra, son birkaç hafta içerisinde her şey hiç beklenmedik bir şekilde darmadağın olmuştu. Scarlet gözlerinin önünde Maria'nın uzun bir süredir ilk defa bu kadar ilgi duyduğu tek çocuk olan Sage'i ondan çalmıştı. Maria bu ihaneti düşündükçe yüzü kıpkırmızı oldu; Scarlet onun çok aptal görünmesine neden olmuştu. Bunun için ona hala çok kızgındı ve onu asla affetmeyecek gibiydi.

Maria en son tartışmalarını hatırladı, Scarlet'in kendisini savunmasını, Sage'in kendisinden hoşlandığını ve onu çalmadığını söylemesini. Maria içten içe onun haklı olabileceğini düşünüyordu. Yine de birisini suçlamalıydı ve bu kendisini suçlamaktan çok daha kolaydı.

Birisi ona çarptı ve Maria balkabakları üzerinden kayıp yere düştü ve pantolonu çamura battı. Kızgın bir şekilde, "Dikkat etsene!" diye bağırdı.

Kafasını kaldırıp baktığında bunun sarhoş çocuklardan birisi olduğunu gördü. Sınıfından yüzlerce kişi burada toplanmıştı, her zamanki geleneklerine göre büyük sonbahar eğlencesinden sonra okulun düzenlediği bu aptal "balkabağı toplama" partisi için bir araya geliyorlardı. Herkes kimsenin aslında balkabağı toplamadığını, herkesin balkabağı tarlasında oturup sıcak elma şırası ve çörek yediğini, okuldaki ayaktakımının ise şıraya cin kattığını biliyordu. İşte ona çarpan çocuk onlardan birisiydi. Bunu yaptığının bile farında değildi, güçlkle ayakta durarak yürüyüp gitmesi de yaptığı davranışı daha da kabalaştırıyordu. Maria onu tanıyordu ve bu yaşta içip duran çocukların hayatları boyunca hiçbir şey başaramayacaklarını düşünerek en azından bu düşünceyle avunuyordu.

Maria'nın kafasını toplaması gerekiyordu. Bütün bunların içinde olmaya daha fazla dayanamıyordu. Sadece buradan uzaklaşmak istiyordu. Hala çok üzgündü ve şimdi bunun nedenini bile bilmiyordu. En iyi arkadaşını kaybetmek, yanında Jasmine ve Becca olsa da, kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu. Her şeyi daha da kötü hale getiren ise, hala Sage'i arzuluyor oluşuydu. Onu düşünmek çıldırmasına neden oluyordu.

Maria ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Jasmine, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Maria omuz silkti. "Biraz hava almak istiyorum."

Maria herkesi ittirerek kalabalığın arasından kendisine yol açtı, şehrin dışındaki tarlada giderek daha da ilerilere gitti, ellerinde bardak tutan, etrafta oturup kahkahalar atan çocuklara baktı, herkes mutlu görünüyordu. Kendisi dışında herkes. Ama şu anda hepsinden nefret ediyordu.

Maria kalabalığın dışına ulaşmayı başardı ve yürümeye devam etti, mısır tarlasındaki labirentin yanında, etrafında kimsenin bulunmadığı bir ot yığını buldu.

Başını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Kendisini çok üzgün hissediyordu ve bunun nedenini bilmiyordu. Bunun en büyük nedeninin, Scarlet'in hayatında çıkmış olması olduğunu düşünüyordu. Bunun nedenini de anlayamıyordu. Ve onun kendisinden hoşlanmadığını bilmesine rağmen Sage'i düşünmekten kendisini alamıyordu. Gözlerini kapadı ve onu ortaya çıkmasını diledi.

Sage, senin için her şeyi defa edebilirim, diye düşündü. Buraya gel. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var.

Karanlık, baştan çıkartıcı bir ses, “Senin gibi tatlı bir şey neden burada tek başına oturuyor=” dedi.

Maria ürktü ve gözlerini açtığında gördükleri karşısında şoke oldu. Bu Sage değildi. Ama belki de Sage’den daha da yakışıklı bir çocuktur. Siyah deri ayakkabılar, siyah deri pantolon, siyah bir tişört, küçük, siyah bir köpekbalığı dişi kolye ve bunlara uygun siyah deri ceket giyiyordu. Gri gözleri ve dalgalı, kahverengi saçları ve küçük, mükemmel bir gülümsemesi vardı. Hayatında gördüğü en seksi çocuktur: sırf onun için sahnedeki inmiş bir rock yıldızına benziyordu.

Maria bunun bir şaka olup olmadığını anlamak için birkaç defa gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı. Ama burada ondan başka kimse yoktu ve başkısıyla değil, ta kendisiyle konuşuyordu. Cevap vermeye çalıştı, ama kelimeler boğazına takılıp kaldı.

Tek söyleyebildiği şey, “Tatlı mı?” oldu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Çocuk güldü, bu Maria’nın hayatında duyduğu en güzel sesi.

“Haydi, herkes eğleniyor. Sen neden eğlenmiyorsun?”

Çocuk hiç beklemeden ona yaklaştı, elini uzattı ve Maria hiç fark etmeden onun elini tutmuş, ot yığının üstünden atlamıştı ve onu takip etmeye başlamıştı bile, ikisi el ele, tek başlarına mısır labirentinin içinde dolaşıyorlardı. Çocuk aklını başından almıştı, bunun normal olup olmadığını durup düşünmek aklına bile gelmiyordu. En büyük fantezilerinden biri gerçekleşmişti ve aklını başından almıştı. Şimdi soru sormanın sırası değildi.

Bütün aklı çocuğun kendi elini tutan elindeydi; titreyen sesiyle çekingen bir şekilde, “Şey... kimsin sen?” diye sordu.

İçeri girerlerken yüzünde bir gülümsemeye, “Mısır labirenti için kendime bir eş arıyordum,” dedi. “Bu benim şanslı günüm. Adın Maria, değil mi?”

Maria merak içerisinde ona baktı.

“Adımı nereden biliyorsun?”

Gülümsedi ve bir kahkaha attı.

“Yakında beni tanıyacaksın,” dedi, “her şeyi nasıl bildiğimi öğreneceksin. Adıma gelirsek: bana Lore diyebilirsin.”

*

Lore Scarlet’in arkadaşıyla el ele yürüyor, onu ne kadar kolay baştan çıkarttığını düşünerek kendisiyle gurur duyuyordu. Bu insanlar çok kırılabilir, çok toydular - bu adil değildi. Güçlerini kullanmak zorunda bile kalmadan sadece birkaç saniyede onun elini tutmuştu bile. Bir tarafı ondan beslenmek, vücudundan tüm enerjiyi çekmek ve tıpkı diğer insanlara yaptığı gibi ondan kurtulmak istiyordu.

Ama diğer tarafı ona sabırlı olmasını söylüyordu. Sonuçta şehrin ta diğer ucundan gelmiş ve buraya onun için inmişti. Lore Scarlet’e ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve uçarken Maria’nın evrene gönderdiği güçlü duygularla karşılaşmış; onun Sage’i ne kadar arzuladığını ve ne kadar umutsuz olduğunu hissetmişti. Bu onu bir mıknaş gibi çekmişti.

Lore gökyüzünden kartal bakışlarıyla Maria’nın yerini tespit etmiş ve ona doğru dalışa geçtiğinde çok uygun bir av olduğunu fark etmişti, bu kadar yalnız, bu kadar hassas – ve Scarlet’e bu kadar yakın. Eğer birisi Scarlet’e nasıl ulaşılacağını biliyorsa, bu Maria olmalıydı. Lore onunla arkadaş olmaya, onu Scarlet’in yerini öğrenmek için kullanmaya ve işi bittiğinde onu öldürmeye karar verdi. Bu sırada onunla eğlenebilirdi de. Bu sorunlu insan istediği her türlü fanteziye inanırdı.

Maria yürürlerken titreyen sesiyle, “Şey... Anlamıyorum,” dedi gergin bir şekilde. “Bana yeniden açıklar mısın. Buralarda... yeni olduğunu mu söyledin?”

Lore güldü.

“Bir bakıma,” dedi.

Maria, “Peki, bizim okula mı gideceksin?” diye sordu.

“Okul için pek vaktim olduğunu sanmıyorum,” diye cevapladı.

“Ne demek istiyorsun? Benimle aynı yaşta değil misin?”

“Öyleyim. Ama okulu uzun zaman önce bitirdim.”

Lore neredeyse yüzyıllar önce diyecekti, ama neyse ki son anda buna engel olmuştu.

“Uzun zaman önce mi? Ne demek istiyorsun? İleri zeka ya da ona benzer bir şey misin?” Maria ona hayran hayran ardına kadar açılmış gözlerle bakıyor, Lore da ona gülümsüyordu.

“Bunun gibi bir şey,” dedi. “Her neyse, arkadaşların partide mi?” diye sordu.

Maria kafasıyla onayladı.

“Evet biri dışında hepsi... Neyse onunla da artık arkadaş olmadığımıza göre, evet hepsi orada.”

Lore meraklı bir şekilde “Kimin dışında?” diye sordu.

Maria'nın yüzü kızardı.

“Eski en iyi arkadaşım. Orada değil. Ama söylediğim gibi, artık onunla arkadaş değiliz.”

“Scarlet mi?” diye sordu, daha sonra bu kadar hızlı davrandığı için pişman oldu.

Marika şüpheli bir şekilde ona baktı.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun? Yoksa beni mi takip ediyorsun?”

Lore Maria'nın kendisinden uzaklaştığını hissetti, onu kaybetmek istemiyordu. Ona baktı, yanaklarına dokundu, Maria'nın da kendisine bakmasını sağladı ve tüm gücüyle gözlerinin içine baktı. Maria gözlerini kırptı ve böylece Lore onun zihninden son otuz saniyedeki konuşmalarını sildi.

Maria birkaç kez gözlerini kırptı, daha sonra Lore onun elini tuttu ve yürümeye devam ettiler.

Ucuz kurtulduk, diye düşündü. Şimdi yeniden deneyelim.

“Arkadaşların partide mi?” diye sordu.

Maria kafasıyla onayladı.

“Evet biri dışında hepsi... Neyse onunla da artık arkadaş olmadığımıza göre, evet hepsi orada.”

Lore meraklı bir şekilde “Kimin dışında?” diye sordu.

Maria'nın yüzü kızardı.

“Eski en iyi arkadaşım. Orada değil. Ama söylediğim gibi, artık onunla arkadaş değiliz.”

Lore uzunca bir süre durdu, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Dikkatli bir şekilde, “Aranızda neler oldu?” diye sordu.

Maria omuz silkti ve sessizce yürümeye devam ettiler, ayakkabıları ekinler üzerinde çıtırtılar çıkartıyordu.

Lore sonunda, “Bana anlatmak zorunda değilsin,” dedi. “Bir arkadaş tarafından yüzüstü bırakılmanın ne demek olduğunu bilirim. Kuzenim Lore. Bir zamanlar abi-kardeşi gibiydik. Şimdi konuşmuyoruz bile.”

Maria tutkuyla ona baktı.

“Bu çok kötü,” dedi. “Ne oldu?”

Lore omuz silkti.

“Bu çok uzun bir hikâye.” Yüzyıllar öncesine ait, diye eklemek istedi ama buna engel oldu.

Maria onu anlıyordu, kafasını sallayarak onayladı.

Maria, “Beni anladığına göre,” dedi, “o zaman sana anlatacağım. Neden bilmiyorum, ama seni tanımamama rağmen her şeyi anlayacağımı hissediyorum.”

Lore yatıştırıcı bir şekilde ona gülümsedi.

“İnsanlar üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğum söylenir,” dedi.

Maria, “Her neyse,” diye devam etti, “arkadaşım Scarlet, hoşlandığım bir çocuğu benden çaldı. Artık o çocuğa ilgi duymuyorum gerçi.”

Maria durdu ve Lore daha çok şey söylemek istediğini sezdi ve onun zihnini okudu:

Seninle tanıştığımдан beri ona ilgi duymuyorum.

Lore gülümsedi.

Lore kafasını sallayarak, “Başkasının sevgilisini elinden almak,” dedi. “Bundan kötüsü yok.”

Maria'nın elini daha da sıktı ve Maria ona yarım bir gülümsemeyle baktı.

Lore, “Peki, onunla artı arkadaş değil misiniz?” diye sordu.

Maria kafasını salladı.

“Hayır. Onunla bütün ilişkiyi kestim. Bu konuda içimde kötü bir his var. Yani hala en çok arananlar listemde ve Facebook’ta ve her yerde onunla arkadaşız. Henüz bu kadar ileri gitmedim. Ama onu ne arıyor ne de mesaj gönderiyorum. Eskiden birbirimize günde yüz tane mesaj yazardık.”

“Ona mesaj göndermeyi denedin mi?”

Maria kafasını salladı.

“Bu konuda konuşmak bile istemiyorum.”

Lore şansını fazla zorlamaya başladığını hissetti. Onu baştan çıkartmak, Scarlet hakkında bilmesi gerekenleri öğrenmek için yeterince zamanı olacaktı. Bu sırada onun güvenini kazanmalıydı – kendisine tam olarak güvenmesini sağlamalıydı.

Mısır labirentinin ortasına ulaştılar ve burada durup beklediler. Maria uzaklara bakıyordu ve Lore onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

Maria, “Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu, elleri titriyordu. “Geri mi dönsek?” diye sordu.

Lore onun zihnini okudu:

Umarım geri dönmek istemez. Umarım beni öper. Lütfen, beni öp.

Lore eğildi, Maria’yı yanaklarından tuttu ve onu öptü.

İlk başta Maria geri çekilip onu hafifçe ittirdi.

Ama daha sonra Lore’un öpücüğünün çekiciliğine kapıldı. Lore onun kendisine tamamen teslim olduğunu hissedebiliyor ve artık tamamen kendisine ait olduğunu biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlet sabahın erken saatlerinde gökyüzünde uçuyor, gözyaşlarını siliyordu, hala köprü altında yaşadıklarının etkisi altındaydı ve ona neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uçuyordu. Buna inanamıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kanatları çıkmıştı ve havada süzülmeğe başlamış, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi uçmaya başlamıştı. Işığın gözlerini neden acıttığını, güneş altında teninin niye yandığını anlayamıyordu. Neyse ki bulutlu bir gündü ve bundan dolayı biraz rahatlamıştı, ama yine de kendisini tuhaf hissediyordu.

Scarlet kendisini kaybolmuş, yapayalnız hissediyor ve nereye gideceğini bilemiyordu. Bütün bu olan bitenden, annesinin onu öldürmek istediği ve hepsinin ondan nefret ettiği ortaya çıktıktan sonra eve dönemeyeceğini biliyordu. Arkadaşlarına da dönemezdi; sonuçta Maria artık ondan nefret ediyordu ve diğerlerinin de ona sırtını dönmesini sağlamıştı. Okula da dönemezdi, birden normal hayatına dönmesi imkânsızdı, özellikle de partide Vivian ile ettiği kavgadan sonra.

Scarlet'in bir tarafı bir yere kıvrılıp ölmek istiyordu. Dünyada ev diye tabir edebileceği hiçbir yerin kalmadığını hissediyordu.

Scarlet evinin bulunduğu mahalleye gitti ve evinin üzerinden geçti, orayı yukarıdan görmek içinde ilginç bir hissin doğmasına neden oldu. Scarlet kimsenin onu göremeyeceği kadar yukarıdan uçuyordu ve mahallesini ilk defa kuş bakışı görüyordu. Kusursuz bir şekilde sıralanmış evleri, dikdörtgen ev bloklarını, temiz sokakları, uzun ve sivri kiliseyi gördü; her yerden geçen kabloları, telefon direklerini, çoğu yüzlerce yıllık olan bazısı eğri, bazısı sac olan çatıları gördü. Çatılarda yuva yapmış kuşları ve ona doğru yükselen yalnız mor bir balon gördü.

Kasım ayına özgü rüzgârlar yüzüne çarpıyordu, hava serindi ve Scarlet üşüyordu. Yere inmek, bir yerde ısınmak istiyordu.

Scarlet uçmaya devam ederken düşünmeye çalışıyordu, görebileceği tek kişi, zihninde beliren tek yüz Sage idi. Baloda sözünü tutup gelmemiş ve onu ekmişti ve bundan dolayı ona hala kızgındı. Scarlet onun kendisini artık görmek istemediğini düşünüyordu.

Ama ne olup bittiğinden tam olarak emin değildi. Belki, küçük bir ihtimal de olsa gelmemi olmasının başka bir nedeni olabilirdi. Belki de kendisini gerçekten seviyordu.

Scarlet bunu düşünmeye devam ettikçe onu görmeyi daha da çok arzulamaya başladı. Tanıdık bir yüz görmeye, dünyada ona önem veren, onu seven bir kişiye ihtiyacı vardı. Veya en azından bir zamanlar onu sevmiş olan birine.

Scarlet kararını verdi. Dödü ve batıya, nehre, Sage'in yaşadığını bildiği yere doğru ilerledi. Şehrin dışında uçmaya devam etti, ana yollara bakıyor ve bunları yol işareti olarak kullanıyordu. Ona çok kısa bir süre sonra ulaşabileceğini düşününce kalbi hızla çarpmaya başladı.

Uçarak şehrin dışına çıktığında altındaki arazi de değişti: mükemmel bir şekilde dizilmiş evler ve blokların kaybolmuş; evlerin sayısı azalmış, büyük tarlalar ve daha fazla ağaç görünmeye başlamıştı... Tarlalar ve araziler birkaç dönümden onlarca dönüme kadar farklı büyüklükteydiler... Şimdi konakların olduğu bölgeye yaklaşıyordu.

Scarlet nehrin kenarına vardı ve dönüp nehir boyunca uçarken altında önlerindeki büyük yolları ile yaşlı meşe ağaçlarıyla ve görkemli kapılarla çevrili bütün o malikâneleri görebiliyordu. Hepsi birer refah, tarih, para ve güç göstergesiydi.

Scarlet bunlardan en büyüğünün ve en zarif olanını üzerinden geçti, taştan yapılmış bu eski ev yoldan birkaç kilometre uzaktaydı, hemen nehir kenarına kondurulmuştu ve güzel kuleleriyle evden çok bir kaleye benziyordu. Üzerindeki gökyüzüne doğru yükselen on beş bacası sanki cennete işaret ediyor gibiydi. Scarlet yukarıdan görene kadar Sage'in evinin bu kadar güzel olduğunun farkına varmamıştı.

Scarlet dalarak daha aşağıdan uçmaya başladı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, çok gergindi. Sage onu yeniden görmek isteyecek miydi? Ya istemezse ne olacaktı? Eğer onu görmek istemezse Scarlet ne yapacağını kestiremiyordu.

Scarlet yumuşak bir şekilde ön kapının önünde yere indi, kanatları kayboldu ve kafasını kaldırıp önündeki gösterişli taş binaya baktı – ve bunu yapar yapmaz da hayal kırıklığına uğradı. Gördüğü şeye bir türlü anlam veremiyordu: bütün ev, tamamı, çakılan tahtalarla kapatılmıştı. Güzel, işlemeli pencerelerin yerinde alelacele çakılmış kontrplaklar vardı; en son buraya geldiğindeki bütün o hareketin yerinde şimdi hiçbir şey yoktu.

Ev terk edilmişti.

Scarlet bir gıcırta duydu. Yan tarafa baktığında paslı bir kapının rüzgârda yavaş yavaş sallanarak gıcırdatıldığını gördü. Sanki burada binlerce yıldır kimse yaşamıyormuş gibiydi.

Scarlet evin etrafından uçarak evin arka tarafına gitti, geniş mermer avluda yere indi ve evin ön cephesine baktı; burada da durum aynıydı. Ev tamamen boştu ve bütün pencerelere tahtalar çakılmıştı. Sanki daha önce gördüğü hiçbir şey aslında gerçekten var olmamıştı.

Scarlet dönüp nehre doğru inen yürüyüş alanlarına baktı, gözlerini bulutlarla dolu ufukta, fırtına çıkacakmış gibi kararan gökyüzünde dolaştırdı, her yerde Sage'i aradı.

Onun burada olmadığını hissediyordu. Evde değildi. Yakınlarda değildi.

Gitmişti.

Scarlet buna inanamıyordu. Gerçekten gitmişti.

Scarlet oturdu, ellerini dizlerine koydu ve ağladı. Ondan bu kadar mı nefret ediyordu? Gerçekten onu hiçbir zaman sevmemiş miydi?

Scarlet kendisini bomboş hissedene ve iyice hissizleşene kadar orada oturup ağladı. Gözleri ileride bir noktaya dalmıştı, ne yapacağını düşünüyordu. İçinden bir ses en azından ısınmak ve saklanmak için eve girmesini söylüyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. O bir suçlu değildi.

Scarlet kendisine sonsuzluk gibi gelen çok uzun bir süre boyunca başı ellerinin arasında öylece oturdu ve bir yere gitmesi, bir şeyler yapması gerektiğini bilerek gözlerinin arasında çok büyük bir baskı hissetti. Ama nereye gitmeliydi?

Nedenini tam olarak bilmese de Scarlet bir kez daha arkadaşlarını düşündü. Maria ondan nefret ediyordu; ama diğerlerinin ondan nefret etmesi için bir neden yoktu. Bir süre sonra birbirlerine yeniden çok yakın olabilirlerdi. Maria ile konuşamasa da, en azından belki Becca ve Jasmine ile konuşabilirdi. Sonuçta Scarlet onlara hiçbir şey yapmamıştı. Ve bu gibi zamanlarda yanında olmayacaklarsa, arkadaşlar neye yarardı ki?

Scarlet ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi, üç adım attı ve havaya sıçrayıp uçmaya başladı. Arkadaşlarını bulmalı, sadece bu gece için onların yanında kalmak istediğini söylemeli ve daha sonra da ne yapacağına karar vermeliydi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.